

Que tinguem pau

Dij, 17/09/2009 per Francesc Romeu

[Pensa-t'ho bé!](#)

Bona notícia religiosa per a Catalunya a finals d'aquest estiu: L'any que ve, el 2010, Barcelona serà la seu de la Trobada Internacional de Pregària per la Pau. La nominació de Barcelona per rebre aquest esdeveniment es va fer pública al final de la Trobada que tot just s'acaba de celebrar a Cracòvia (Polònia) del 6 al 8 d'aquest mes de setembre i ens la va fer saber el mateix cardenal de Barcelona, Lluís Martínez Sistach, que hi era present.

Aquesta trobada, que sempre l'organitza la [Comunitat de Sant Egidi](#), segueix l'esperit d'aquell primerencontre interreligiós que es va celebrar amb el papa Joan Pau II a la ciutat italiana d'Assís, la pàtria de Sant Francesc, l'octubre de l'any 1986, i que aleshores ja va reunir a uns 130 responsables religiosos de les diverses confessions cristianes i de les principals religions del món. L'esperit d'aquella trobada no s'ha volgut perdre i la comunitat de Sant Egidi ha anat repetint aquest esdeveniment. Per cert, Barcelona ja és repetidora, atès que [va acollir la XV Trobada](#) Internacional de Pregària per la Pau el setembre del 2001.

Seguint doncs aquest "esperit d'Assís" aquestes trobades han anat recorrent les diverses capitals europees amb la voluntat d'aplegar-se i de treballar algun que altre tema comú a totes les sensibilitats religioses. Per exemple, en aquesta darrera trobada, a Cracòvia, s'ha treballat sobre el tema de les "Creences i cultures en diàleg", arrel del fet d'haver-se complert el 2008 els 70 anys de l'inici de la Segona Guerra Mundial.



Anem a la reflexió. D'una banda, aquestes trobades són més fàcils de criticar que no pas d'organitzar. Una de les crítiques més habituals que es fa a aquesta mena d'encontres és la de dir que en elles es va a buscar més la fotografia final, la vistositat dels colors de totes les religions i confessions, més que no pas el treball de contingut teològic, d'aprofundiment o d'unitat. No excloc que això sigui cert. Però també ens ha d'interpel·lar el nostre món d'avui, que es mou i s'uneix més per la imatge que no pas pels continguts. Massa sovint els continguts ens superen i ens separen, mentre que la imatge –encara que només sigui això: imatge!– ens uneix. D'altra banda, també hi ha els crítics amb la Comunitat de Sant Egidi, que alguns italians (romans i vaticanistes) defineixen que és com una "diplomàcia de segon terme" que només es dedica a fer la feina que els nuncis i diplomàtics no arriben a fer o que es dediquen a mantenir el que és la "política de contactes" amb les altes autoritats, més representatives, però que no fan el treball laboriós i cansat d'aplegar i coordinar les seves bases, sovint molt més disperses i contraposades. Alguns líders dels que s'hi apleguen, que solen ser molt famosos, ni tan sols son representatius de les seves pròpies tradicions religioses sinó que només en són d'alguna de les seves tendències més dialogants.

Recollides totes les crítiques fàcils a aquesta mena d'esdeveniments jo només proposaria que l'any vinent aprofitem aquesta Trobada per presentar el millor de Catalunya i de Barcelona. I el millor de la nostra tradició religiosa. Una ciutat i una terra que al cap de l'any acull tants i tants esdeveniments culturals i comercials, una ciutat de fires i de congressos, un país que fa gala del seu acolliment i de la seva gran hospitalitat no es pot deixar passar una oportunitat com aquesta per ser també un espai de trobada i de diàleg religiós. Per un any podem ser la capital de la pau religiosa mundial si no ens hi girem d'esquena i no ho espatllem amb la nostra crítica fàcil.